

3. PEATÜKK

Oli viisteist kraadi sooja, aga saarel on seegi palju. Islandi suvi on jahe ja valgusküllane. Päikesepaiste ja tuulevaikne ilm olid tekitanud Ísafjörðuri sadamas unise meeleolu. Merepind nägi välja nagu paks, tarretunud vedelik. Täiesti tüüneid ja päikesepaistelisi suvepäevi esines Läänefjordides harva, enamasti oli seal tuuline. Lõunatuul tõi sadameid, põhjatuul tegi juuniski ilma külmaks.

Täna suleti osa kauplusi varem, et töötajad saaksid väljas ilusat päeva nautida. Lapsed jooksid asula liivarannal kaldavees ja täiskasvanud peatusid, et koos vastutulijatega kiita imetlusväärset ilma. Kõik kinnitasid nii endale kui ka teistele, et sellist harukordset päeva peab kuni õhtuni täiega nautima.

Kaugemalt merelt kostis näljaste kajakate häälightsusi. Nad keerlesid kodusadamasse teel oleva kalalaeva ümber. Kõlbmatuid või püügil viga saanud kalu tavatseti loopida üle parda merre. Kajakaile olid need pidusöögiks.

Kesk kaunist suvehommikut libises asula keskuses oleva sadama poole ka ristluslaev Diamond Adventure of the Seas, pardal kaks tuhat huvireisijat. Valgel lõbusõidulaeval oli kaksteist korrust ja see oli üle kaheksa meetri pikk. Asula keskuse

põhjapoolsest otsast oli lõunaserva napilt kilomeeter maad. Aeglaselt sadamasse liugunud ristluslaev paistis asulaga võrreldes uskumatult suurena. Maabumissild seati paika ja ukсед avati. Ligi tund aega voolas laevast välja ameeriklastest, kanadalastest ja keskeurooplastest turiste. Nad otsisid igaüks oma õiget värvi infoviita kandvat giidi ja vaatasid vaimustunult ümber ringi. Nokkmütse kandvad giidid juhatasid rahvast õigetesse bussidesse. Rohelised bussid pidid sõitma päevasele huvireisile toredat Dynjandi juga vaatama ja kalasupilõunale maarestorani, kollased bussid suundusid kalapüügiteemalisse muuseumi veidi lääne pool paikneva fjordi kaldale.

Kui viimase turistibussi tagumine ots oli paremale kaarduva kurvi taha kadunud, jäi kõik taas vaikseks. Sadamas võis kuulda veel vaid kajakate vaikset kiljumist. Asula tahtis panustada hoogustuvasse ristlusturismi. Parajasti oli käsil sadama süvendamine, et see suudaks võtta vastu suuremaid kruisilaevu ja rahuldada ka nõudlikemate turistide soove. Kuigi sadama laiendamisega pidi lõpule jõutama alles paari aasta pärast, oli juba vähestegi muutustega saavutatud silma rõõmustavaid tulemusi. Vahelduvate ilmaolude käes luitunud ehitised olid saanud peale uued värvikuued ja sadamasse oli ehitatud avalikke tualettruume. Sadamabasseini äärde oli paigutatud suuri betoonanumaid, kus kasvas nüüd rohkesti valgeid petuuniaid. Petuunia kasvab ja õitseb ka põhjamaa suves. Õisikutes sumisesid mõned mesilased.

Ühtäkki hakkas ristluslaeva maabumissillalt kostma kummalist kolinat. Algul paar vaikset kõmatust, siis terav hääl, mis kajas üle sadamaplatsi. Tõmmu kõhetu noormees liikus tuikudes ettepoole. Mees pörkus vastu maabumissilla käsipuid ja pomises midagi vaiksel. Ta oli kummargile vajunud ja hoidis kämblaid kaitseks näo ees.

Tulija tuigerdavat liikumist veidi täpsemalt silmitsedes võis näha, et ta ei hoidnud käsi mitte näo kaitseks, vaid hoidis oma nägu paigal. Sõrmede vahelt purskas punast vedelikku ja valgus ta valgele triiksärgile ning sealt alla helesinistele pükstele. Mehe kogu ülakeha oli verrega kaetud.

Mees komberdas sillalt alla sadamasillutisele ja pörkas seal kokku naisega, kelle juuksed olid kuklasse hobusesabasoenguks sõlmitud. Asula noorsootööprojekti alusel palgatud suvetöötaja oli parajasti petuuniatest närtsinud õisi välja noppimas. Naine vaatas meest ja karjatas. Sügavalt rinnust esile tungivi kriiskav karje jäi hetkeks sadama kohale kaikuma.

Mees vajus naise ette maha ja halises midagi käte vahelt, aga sõnadest oli võimatu aru saada. Need kadusid kuhugi suust pulbitsevast verest ja limast valguva pudru sisse.

Naine otsis betoonvaasist tuge ja püüdis rahuneda. Ta teadis, et oleks vaja helistada hädaabinumbrile, aga numbri meenu-tamise asemel suutis mõelda ainult üht. Kuidas nii kõhetusse poissi mahtus nii palju verd?

4. PEATÜKK

Juuni 2022, Hólmavík

Piki rannikut kulgev tee hakkas ülesmäge tõusma. Kõrgeimas kohas oli pime mäetipp, mille järel kaardus tee järsult paremale. Vastutulevat autot ei näinud enne kui alles mäe peal, mistõttu Hildur pidi siin sõitma ettevaatlikult. Brendaks ristitud maastur Toyota Land Cruiser ronis mäest üles kolmekümnekilomeetrise tunniirusega. Asfaldis oli siin-seal väikseid auke. Teedevalitsus tegi teeparandustööd eelisjärjekorras pealinna ümbruses ja ümber saare kulgeval põhimaanteel. Vähem kasutatavaid teid parandati hiljem, alles suvel. Väikestes asfaldiaukudes tundis Hildur autot veidi liiga teravalt nõksatavat. Sõiduki parempoolne vedrustus tuleks õige pea välja vahetada.

Äkki märkas ta oma vaatevälja parempoolses servas midagi valget liikumas. Hildur vajutas samal sekundil Brenda pidurid põhja ja auto peatus hetk enne seda, kui valge lammas hüppas keset teed. Kohe järgnesid utele kaks väikest talle. Loomad tormasid teise maantee serva ja jätkasid oma teed allamäge, et jõuda rohelisele niidule mereranna lähedal.

Vabalt ringijooksvate lammaste tõttu oli suvi autoliikluse jaoks ohtlik aeg. Suve hakul üle miljoni vabalt välja lastud lamba otsis saarel septembri lõpuni ise endale ninaesist. Nad põhjustasid liiklusõnnetusi eriti just maapiirkondade kitsastel ja käänulistel teedel.

Hildur heitis pilgu tahavaatepeeglisse. Õnneks oli haiglast saadud ajutine reisisark äkkpidurdusest hoolimata oma kohale pidama jäänud. Hildur toetus roolile, sirutas käsivarsi ja laskis hingamisel rahuneda. Siis jätkas ta sõitu. Just siin selles kurvis oli ta orvuks jäänud, kui isa ja ema auto oli merre sööstnud. Hildur ei tundnud enam leina selle õnnetuse pärast, sest elu oli edasi läinud. Seevastu üksindustunne ei olnud kadunud, aga võib-olla oli see temas alati püsinud. Teisalt olid asjad nii, nagu nad olid ja polnud vaja sellele rohkem mõelda.

Jakob ei olnud kuigi kaugele ette jõudnud. Lapsevanemad olid tahtnud istuda kõrvuti oma auto tagaistmele. Läbi auto tagaakna said nad hoida silmsidet surnukirstu vedava autoga.

Hilduri meelest oli oluline aidata raskes olukorras viibivaid vanemaid. Mingil seletamatul ja traagilist olukorda arvestades isegi sobimatul viisil tundis ta end täiesti teovõimelise ja energilisena. Ta suutis midagi ära teha ja see tundus talle olulisena. Pealegi puhusid tema elus just nüüd ka muidu soodsad tuuled. Vaimne erksus püsis ühtlasena. Piinav liigne valvsus, meeltesse tungivad kujutluspildid ja ülemäära tugevnenud aistingud ei olnud juba mitu kuud teda vaevanud – kui jätta beebi surmaöö arvesse võtmata. Kogu kevade oli ta end ängidest vabana tundnud ja peaaegu täielikku rahu nautinud. Ta polnud kuude viisi näinud halvaendelisi unenägusid ega tundnud saabuvasid õnnetusi ennustavaid vaevusi.

Hildur oli pärinud emapoolses suguvõsas põlvest põlve edasi antava ettenägemisvõime. Üks tema esiemadest oli olnud

oma kodukandis tunnustatud selgeltnägija, kes oskas ennustada tulevikku ja anda inimestele nõu õigete valikute tegemiseks. Selgeltnägijate juures käimine oli minevikus tavaline asi olnud. Maamehed olid küsinud eesoleva suve ilmaennustusi, kalurid aimdusi kalaparvede liikumise kohta. Selgeltnägijailt taheti nõuandeid ka armuasjades. Hildur polnud tulevasi sündmusi kunagi täiesti selgelt ette näinud, aga teismeliseeas peale oli ta tunnetanud saabuval õnnetusel ja raskeid kuritegusid. Kahjuks adus ta ainult, et midagi halba on tulemas, kuid ei teadnud, keda ja kus või millal õnnetus tabab. Oli lausa needus teada liiga palju, ent samas liiga vähe.

Kuigi viimase aasta jooksul oli juhtunud rohkem kui ühel inimesel keskmiselt kogu eluea jooksul, olid ängistushood raugenud. Ehk hakkas Hildur oma minevikuga sina peale saama.

Emaj ja isa olid surnud. Pikka aega kadunud olnud õed olid üles leitud. Tiinete märade vere müügiga end aastaid elatanud ja väljaspool ühiskonda elanud õde Rósa oli seadusevastased tegevused sinnapaika jätnud ja tal oli õnnestunud saada korralik töökoht suure mobiiltelefonifirma operaatorina. Firma võimaldas Rósal teha kaugtööd, nii et ta oli asunud elama Läänefjordidesse Hilduriga lähestikku. Ta tuli vähesega toime. Rósa rääkis, et kõik, mis talle vältimatute kulutuste kõrvalt kätte jääb, maksvat ta oma võlausaldajale. Hildur ei teadnud, kellele Rósa võlgu on. Ta oli küll küsinud, ent Rósa oli keeldunud rääkimast ja Hildur ei tahtnud rohkem pärida. Asjad olid nii nagu nad olid.

Rósa oli võtnud oma valdusse nende lapsepõlve aegse kodutalu Kotsdaluris. Aastakümneid hooldamata talu oli viletsas seisundis, aga Rósa oli lahtiste kätega ja tema meelest oli tore naasta tuttavasse olustikku Hilduri lähedal. Rósa oli kinnisema

iseloomuga kui Hildur, aga võib-olla just sellepärast nad omavahel hästi sobisidki.

Kolmest õest tundeküllaseim, vaikseim ja noorim Björk oli kevadel süüdi mõistetud arvukates vägivallatsemistes ning talle oli määratud tingimusteta vanglakaristus. Björk oli rääkinud, et ta kaitses Rósat, kui too kogus Islandi tõugu märadelt müügiks verd. Prokurööri väitel oli Björk hirmutanud loomakaitsjaid raskete tagajärgedega, kui nad takistasid Rósa äri. Björk oli süüdi mõistetud mitmes toores vägivallaaktis. Kaks looduskaitsjat oli surnud, aga kohus oli otsustanud, et ühe surma puhul oli tegemist hauarahu rikkumisega ja teise puhul surma põhjustamisega, mitte mõrvaga, mistõttu kohtuotsus oli olnud leebem.

Hildur ei olnud hetkekski Björki süüd uskuma jäänud, kuid sellel, kas Hildur uskus või ei uskunud, polnud mingit tähtsust. Björk oli jäänud oma tunnistuse juurde ning süü enda peale võtnud. Nüüd kandis noorim õde oma vanglakaristust Reykjavíki lähistel asuvas naistevanglas. Hildur kavatses õhtul hiljem teda seal külastada, kuigi ta teadis, et vangla külastusruumis pole õest vestluskaaslast. Kes liiga mäe lähedal, muutub ka ise mäeks. Fääri saarte mägedes üles kasvanud Björkiga oli arvatavasti just nõnda juhtunud.

Kolme esimese sõidutunniga oli jõutud mererannikult mäestikuteedele ja rohetavasse orgudesse. Pärast Ísafjörðurist lahkumist olid nad möödunud ühest väikesest külast ja kümnekonnast talust. Läänefjordid oli hõreda asustusega piirkond. Esimene bensiinijaam asus Hólmavíki asulas, kus elas vaid mõnisada inimest, aga kevadel mitmekordistasid turistid sealsetel teedel liikuvate inimeste arvu. Hólmavíkis leidis lisaks väikesele avalikule ujulale ja restoranile veel nõidumise ajalugu tutvustav muuseum. Islandil 18. sajandil toimunud nõiaprotsessid olid aset leidnud peamiselt just Läänefjordides. Nõidade

jälitamise põhjus oli lihtne: sealses piirkonnas elas tollal mõju-
kaid ja rikkaid peresid, kes oma vara ja võimu kaitseks heit-
sid endale ohtlikuks peetavaile inimestele nõidumiskahtluse.
Hildur oli sealses muuseumis käinud mõni aasta tagasi ja talle
oli meeldinud, kuidas seal jutustati riigi ajaloost tavalisest veidi
erineval viisil. Täna kavatsesid nad peatuda Hólmavíkis ainult
bensujaama külastamiseks. Hildur keeras auto parklasse Jakobi
sõiduki kõrvale ja lülitas mootori välja. Jakob väljus autost ja
suundus hoolduskeskusse kohvi võtma.

Surnud beebi vanemad väljusid autost aeglaste liigutustega.
Mees hoidis naist oma embuses. Teineteise vastu liibunult nõja-
tusid nad silmi kinni hoides auto tagumise kaitseraua vastu.
Päikesepaiste valgustas nende nägusid. Nad nägid välja täiesti
tavalise abielupaarina, kes suvisel Islandil ringi sõites otsib head
puhkuseilma.

Ka Hildur läks ja toetus oma auto tagumisele kaitserauale.
Ta heitis pilgu lapsevanemaile.

„Kas ma võiksin teile midagi tuua? Ma lähen kohe, käin
kaupluses,“ pakkus Hildur.

Naine pilgutab silmi ja pööras näo Hilduri poole.

„Väga kena teist, aga me ei taha midagi. Aitäh teile igatahes!“

Hildur noogutas ega öelnud esialgu midagi. Ta tõmbas
kinganinaga liivasse kriipsusid ja mõtles vanemate rahuliku
oleku üle. Kumbki neist ei karjunud, raevutsenud ega nutnud
häälekalt. Tormisilmas valitses ebatavaline rahu.

Naine lükkas juukseid kõrva taha ja vaatas kuhugi kaugusse.

„Võib-olla tundub see sinu meelest imelik, aga ...“ siis vaka-
tas naine hetkeks.

Hildur peatas oma jalalaba liigutused.

„Võid olla päris kindel, et minu meelest ei tundu miski
imelik. Räägi vaid, mis sa hakkasid ütleva.“

Naise näole tõusis kerge, sissepoole pööratud naeratus, milles ei olnud põrmugi rõõmu.

„Kui kõige halvem on juhtunud, siis inimene enam ei karda.“

Hildur noogutas. Ta oimas hästi, millest naine oli rääkinud.

Naine ja mees nõjatusid endiselt teineteise vastu. Hildur heitis neile veel kord silmanurgast pilgu. Ühtäkki oli ta kindel, et on meest kuskil varem näinud.

5. PEATÜKK

Juuni 2022, Reykjavík

Päike oli endiselt kõrgel taevas. Kell hakkas neli saama. Hildur langetas päikesepriidid otsmikult silmadele ja pani autoraadio mängima. Kergejõustikuvõistluse tulemused ei huvitanud teda, aga monotoonne meeshääl viis ta hetkeks teise reaalsusse. Tal oli vaja muud mõtlemisainet.

Päev oli olnud väga pikk. Reykjavíki jõudes olid nad viinud leinavad vanemad nende kodumaja juurde. Hildur ja Jakob olid oodanud seal naise õe saabumist. Nad polnud tahtnud õnnetuid vanemaid omapäi maha jätta. Hildur oli jätnud naise õele kriisiabi kontaktandmed. Sealt saavad vanemad vajadusel lohutust ja võimaluse oma murest rääkida.

Abielupaari kodu asus eeslinna piirkonnas Elliðavatni järveranna lähedal. See kant oli Hildurile tuttav. Aastate eest pealinna politseinikuna töötades oli ta tavatsenud käia nädalalõppudel siin sportimas. Ümber järve olid kulgenud head jooksurajad. Tollal oli siin vähe asustust. Nüüd oli ranna lähedale ehitatud suuri kivimaju. Veidi kõrgemal paiknes ridamajade piirkond ja selle taga kerkisid mõned madalad korrusmajad. Järv lõi kauni

keskkonna. Ei olnud ime, et üha kasvav pealinn oli siia välja sirutanud oma teedevõrgustiku bussiliinide ja tänavavalgustusega. Lapsevanematega hüvasti jätnud, olid Jakob ja Hildur sõitnud kesklinna, kus asus patoloogianstituut, ning andnud beebi surnukeha üle seal töötavale kohtuarstile.

Siis oli Hildur viinud Jakobi lennujaama. Jakob pidi samal päeval tagasi fjordide äärde lendama, et jõuda enne õhtut veel oma poja juurde. Kuigi Matias võis pärast koolipäeva ja harrastusi veeta aega ka oma iPadiga, ei tahtnud Jakob jätta poega tundide kaupa omapäi. Hildur sai Jakobist aru. Matiasel oli niigi olnud kohanemiskursusi. Ega see polnud ju mingi ime. Poiss oli eelmisel talvel ilma jäänud emast ja pidanud taas vahetama riiki, keelt, kooli, kolides isa juurde Islandile. Hilduri meelest oli täiesti õige mõte, et Jakob lendab teda ära ootamata kohe üksinda koju.

Hildur kavatses koju sõita alles homme. Tänapäevane õhtupooliku kavatses ta kasutada õe külastamiseks Holmsheiði vanglas Reykjavíki äärealal. Vanglat kasutati kohati ka eeluurimisaluste meesvangide majutamiseks, aga vangla püsi kohad olid seal mõeldud üksnes naissoost kinnipeetavaile. Selle vangla avamine oli tähendanud naisvangide olukorra märgatavat paranemist, sest segavanglasis olid paljud naised sattunud ahistamise ohvreiks ja olnud ka muidu halvemas seisundis.

Antud hetkel oli vangla kahes eri osakonnas umbes nelikümmend pikemaajalist karistust kandvat naist. Kinnipeetavad olid osakondadesse paigutatud rahvuse järgi – islandlased ühes, välismaalased teises osakonnas. Kinnisi jalutusalasid oli ühtekokku kolm, ka siseruumides olid õige head sportimisvõimalused ning vangla pakkus võimalusi ka õppimiseks ja töötamiseks. Björk tegi nagu teisedki vangid käsitööd ja väikesi puutöid, mida müüdi vangla veebipoes.

Roostepruuni hoone peaukse poole astudes heitis Hildur pilgu oma mobiilile. Antonilt oli tulnud sõnum: *Tere, kaunis leedi! Kuidas läheb? Meil algab kohe põdravasikate märgistamine. Rabamisaeg hakkas pihta.*

Hilduri meelest oli naljakas, et Anton kutsus teda oma lühikestes inglisekeelsetes sõnumites alati leediks. Ega mees millestki muust õieti rääkinud kui oma porodest. Hildur pani telefoni taskusse. Ta vastab hiljem.

Valvureile tuli esitada nimekiri inimestest, kellega vang nõustub külastajaina kohtuma. Björk oli kirja pannud kaks nime: Rósa ja Hilduri. Hildur tundis vastuvõturuumis oleva valvuri ära. Jõualasid harrastaval Kàril oli sageli töölaual mingi proteiinibatoon või jõujook. Hildur pani tähele, et täna olid tal letil mõlemad. Mehe peaga ühelaiune kael nõksatas paar sentimeetrit ettepoole, andes märku, et ta on tulija ära tundnud. Hildur tõmbas moe pärast siiski korraks välja ka oma isikutunnistuse.

Vastuvõtust läks Hildur turvakontrolli, kus järgmine valvur uuris vangile toodavat külakosti. Hildur oli toonud õele lugemist. Valvur lehitses neli raamatut läbi veendumaks, et koos nendega pole püütud sisse tuua midagi keelatud. Politseinikest külastajaile ei saanud osaks mingit erikohtlemist.

Hildur istus toolile ootama ja varsti astuski Björk sisse. Teda saatev valvur noogutas Hildurile tervituseks ja lahkus ruumist. Vangla reeglite kohaselt toimusid esimesed kolm külastust külastusruumis, kus vangi ja külastaja vahel oli kuulikindel klaas. Et neil oli algusest peale kõik hästi laabunud, võisid nad nüüd kohtuda privaatselt.

„Tere, õeke! Kuidas läheb?“ küsis Hildur ja kummardus üle laua Björki õlale patsutama.

Björk raputas oma käe vabaks ja nihutas oma tooli paar sentimeetrit kaugemale.

„Ma ei taha embusi.“

Hildur küsis, kuidas on suhted teiste vangidega. Björk oli eelmisel kohtumisel rääkinud, et tunneb ennast kõige paremini täiesti omaette.

„Siin ei ole rohkem kui üks asi, mis meid ühendab.“

Seinal olev kell naksatas, kui minutiosuti edasi nihkus. Hildur vaatas küsivalt õe poole.

„Igaüks meist on siin mõne mehe pärast. Muidu ei ole meil mitte midagi ühist. Ei ole millestki rääkida.“

Hildur loobus rohkem pärimast. Ta võttis oma kotist raamatud ja ladus lauale virna.

Björk näis rõõmustavat.

„Siin on Arnalduri, Yrsa ja Ragnari uudisteosed.“

Hildur oli ostnud raamatud Reykjavíki keskuses asuvast raamatukauplusest. Björk armastas krimikirjandust ja televisiooni politseisarju. Vanglas ei olnud tal oma telerit, aga raamatuid sai vabalt lugeda.

„Aitäh,“ sõnas Björk ja tõmbas virna endale lähemale ning hakkas heakskiitvalt pead noogutades raamatuid sirvima.

Hilduri suhted Björki ja Rósaga ei olnud ikka veel täiesti pilvitud. Õestest tungis aeg-ajalt esile kibestumus selle pärast, et nad olid viidud võõraste riiki võõra sugulase juurde, samas kui Hildur oli saanud jääda kodu lähedale Tinna-tädi seltsi. Keegi neist ei olnud täielikult aru saanud nooremate õeste viimisest Fääri saartele. Mida ema oli õieti mõelnud? Miks olid asjad läinud nii, nagu need olid läinud?

Lõpuks olid nad kõik küll jälle samal saarel, aga nende vahelist sidet ei olnud kerge taastada. Kõik kolm olid mingil moel segaduses.

„Tore suvesoeng,“ sõnas Hildur. Ta püüdis õega jutule saada.
„Päris tavaline,“ vastas Björk ja tõmbas käega üle mõne millimeetri pikkuse juukseorase.

Björk oli vaikne. Või ehk oli see lihtsalt trotslikkus.

„Kuidas õpingutega on? Kas oled juba alustanud?“

Björk oli Fääri saartel õppinud haigetalitajaks. Vanglasse sattudes otsustas ta edasi õppida erikursustel psüühikaravi ja narkosõltuvuse erialal. Björk kõhatas kurku puhastades ja keerutas talle toodud raamatuid käte vahel.

„Kõik on okei. Aasta pärast lähen eksamile.“

Björk uuris virna pealmist raamatut lähemalt ja hakkas lugema selle tagakaaneteksti. Raamat oli Yrsa Sigurðardóttiri teos „*Lok, lok, læs*“ – „Ma näen sind“.

„Kõrvalises maanurgas Vaalafjordi ääres paljastuvad ühe perekonna kohutavad saladused,“ luges Björk ja naeris kuivalt. „Täitsa nagu meil,“ lausus Björk ja laskis raamatu lauale.

„Pagan küll,“ mõtles Hildur. Ta ei olnud üldse vaadanud, millest raamatud räägivad. Oli lihtsalt ostnud kõik need uudisteosed, mida arvas Björkile huvi pakkuvat. Björk sundis näole midagi naeratus taolist. Hildur teadis juba, et see ilme rääkis lepituse otsimisest.

„Yrsa on hea. Käisin eelmisel talvel tema krimiteoste esitlusel Reykjavíkis. Tegime ringsõidu tema raamatute tegevuspaikades,“ meenutas Björk ja tänas veel kord raamatute eest. Björki siiras innustus rõõmustas Hildurit.

Ta tahtis rääkida Rósa uudistest.

„Rósale meeldib tema uus töö telefonifirmas. Tal pole vaja kuskil kontoris istuda, saab töötada kodus.“

Björk kergitas vasakut kulmu.

„Ta tuleb järgmisel korral kaasa. Seekord pidi ta jääma Kotsdaluri kaevetöid valvama. Sel nädalal peaks uus jäätmekeav

paika saama,“ seletas Hildur. Björk ei öelnud midagi, noogutas ainult.

„Aga saatis sulle palju tervisi,“ üritas Hildur veel kontakteeruda.

Björk pööras pilgu Hildurist kõrvale ja keskendus oma küüsi silmitsema.

„Ära valeta. Rósa pole selline tüüp, kes saadab tervisi,“ lausus Björk kuivalt.

Hildur heitis pilgu seintele seatud ristpistetöödele. Uksepiida kohale oli kinnitatud valge kangas väljaõmmeldud sõnadega „Jumal kaitsku seda koda“. Samalaadseid käsitöid võis leida peaaegu iga Islandi kodu seinalt.

„Hästi, ma tahaksin nüüd tagasi oma kambrisse minna,“ teatas Björk kuuldaval häälel. Ta tõusis ja koputas uksele.

Hildur tundis pettumust. Neil oli ju külastusaega veel järel.

„Ma ju alles tulin.“

Björk kopsis jalatallaga kergelt põrandat. See näitas, et ta on oma otsuse teinud. Nii et hüvastijätu aeg oli igal juhul saabumas. Hildur otsustas veel esitada sama küsimuse, mida ta oli iga kord pärinud.

„Ma ei usu, et sa tegid kõike seda, milles sind süüdi mõisteti. Miks sa ei või rääkida, kuidas asi tegelikult oli?“

Björk pigistas raamatupakki oma süles ja vaatas ust.

„Las ma ise hoolitsen oma asjade eest.“

Björki näost võis välja lugeda kergendustunnet, kui valvur avas külastustoa ukse.

„Ma õpin. Löön aega surnuks. Loen. Mu asjad ei saaks praegu olla paremad, kui nad on. Mine sina hoolitsema muude asjade eest. Mulle aitab sellest, et saan kindlal ajal kaetud lauaäärde sööma.“

Kuus tervet lauset, loendas Hildur mõttes. Pikemad jutud tulid siis, kui Björk kaitses oma seisukohti. Hildur astus külustusruumi uksest välja. Ta ei saanud noorema õe käitumisest aru, aga kes suudabki teise inimese kõiki motiive täielikult mõista.

Hoonest välja pääsenud, marssis Hildur otsejoones oma auto juurde. Ta otsustas lähima bensujaama grillbaarist süüa osta, sõita kodutee äärde jäävasse Borgarnesi hotelli ja teha paar jooksuringi, vähendamaks kiirest päevast kogunenud tusameelt. Enne auto käivitamist vastas ta veel Antonile.

Tervist, tore mees. Siinpool on kõik hästi. Millal kohtume?

Horisondil sinerdavad Blárfjölli sinised mäed ei vastanud sel hetkel oma nimele. Läänest paistev päike värvis mäerinnaku oranžiks. Hildur kirtsutas nina. Ta ei kannatanud suve mõtetuid sooje värvitoone. Ta talus suveaega üksnes sellepärast, et teadis selle olevat lühikese ja et peagi järgneb sellele pikk sügis ning sügisest veelgi pikem talv. Hildur kinnitas turvavöö ja tagurdas auto parkimisruudust välja. Teda häiris miski Björki öeldus. Kõik vanglas istuvad naised olid seal mõne mehe pärast. Kelle pärast oli vanglas Björk?